

El PP ja enyora l'Estatut del 1979

Josep Piqué, president del Partit Popular de Catalunya, acompanyat pels dirigents del PPC, Francesc Vendrell i Dolors Nadal.

El PPC considera un “retrocés” que el nou Estatut tingui un suport més feble que el text de 1979 i demana explicacions als “responsables”: Rodríguez Zapatero, Maragall i Mas. No confirma si presentarà un recurs d'inconstitucionalitat.

Davant de l'Hotel Barcelona Melià, on la cúpula del Partit Popular de Catalunya (PPC) va convocar els periodistes algú hi va aparcar un 600, l'automòbil que la campanya electoral de Convergència i Unió ha triat com a símbol de l'època de l'Estatut del 1979 –i, per extensió, de l'antigor, del que ja ha caducat. Semblava un bon presagi o, per contra, una provocació de la federació nacionalista.

El president del PPC, Josep Piqué, també va recordar, i molt, l'Estatut del 1979 en la seva única compareixença –sense conferència de premsa– davant dels mitjans: “Dos de cada tres catalans s'han desentès o han manifestat una opinió contrària a aquest Estatut. Avui s'ha

produït un retrocés. El 1979 més de la meitat dels catalans va dir que sí. Avui el prestigi de les institucions ha caigut i el de la classe política catalana, també.”

Piqué insisteix a advertir que el nou Estatut té un suport més petit que el text anterior i que això implica divisió: “Hem avançat cap a la discòrdia, la divisió i la fractura.” Unes paraules que poden ser interpretades de manera diferent, segons l'audiència sigui catalana o espanyola.

Josep Piqué va acusar José Luis Rodríguez Zapatero, Pasqual Maragall, Artur Mas i José Montilla –per aquest ordre– de ser “els màxims responsables” d'aquest “retrocés”. El 18 de juny “no ha estat un dia agradable ni alegre per a

Catalunya: hem retrocedit però continuarem treballant.”

Les paraules de Piqué no van ser corejades ni aplaudides perquè, a l'hotel, no hi havia militants concentrats. Ni un. Només el vicesecretari general del PPC, Francesc Vendrell, atén des de primera hora del vespre els periodistes, responnent amablement emissores de ràdio. Josep Piqué arriba més tard, deu minuts abans de la conferència de premsa, i, després de parlar, s'aïlla en un saló noble contigu, amb l'única companyia de cinc persones –entre elles, Vendrell, que va i torna, la vicesecretària Dolors Nadal i el secretari executiu d'organització Xavier Garcia Albiol.

El PPC mira d'acusar els defensors del sí –Vendrell insisteix: els responsables són “Zapatero, Mas i Maragall”–, obviar Iniciativa i defugir qualsevol esment o referència a Esquerra. A preguntes d'EL TEMPS, Vendrell evita estimar quin percentatge de no correspon al PP i quin a ERC: “Seria com intentar respondre quin sí és de CiU i quin de PSC. El fet és que dos de cada tres catalans han votat no o s'han abstingut i només un de cada tres li ha donat suport, quan Maragall va dir que l'aprovació del nou estatut era un clam. On és el clam?”

El missatge del PPC és que ara els impulsors d'aquest “embolic” han de reflexionar i corregir i el Partit Popular està disposat a col·laborar en aquest procés. En paraules de Vendrell a EL TEMPS: “Els ciutadans no ens mereixem l'embolic en què ens han ficat. Com tiraran el país endavant, ara? Si ens hem de trobar, hi estem disposats.”

Potser per transmetre el missatge que estan disposats a “col·laborar” ni Piqué ni Vendrell gosen afirmar –ni negar– si el PPC presentarà un recurs d'inconstitucionalitat. Per si de cas, Vendrell defensa que “qualsevol ciutadà, si té dubtes de si és constitucional, mereix saber-ho per una pura qüestió de seguretat jurídica”.

Poc després que sortissin les primeres dades sobre el referèndum, que indicaven que el sí obtenia aproximadament un 75% dels vots –finalment ha estat el 73,9%– el Seat 600 ja no era aparcat a la vorera de l'Hotel Melià. Prova que algunes coses que funcionaven el 1979 encara funcionen. Era el 600 un missatge sublimar del PPC?

Àlex Milian